

متن پرسش

با سلام و ادب، توضیح اینکه پیامبر و ائمه در برابر خداوند «لایسبقونه بالقول» هستند را در مقایسه با برخی آیات قرآن می خواستم بدانم. مثلاً آیه ی اول سوره ی تحریم: اینکه پیامبر خدا (ص) چیزی (حالا هر چیز را) بر خود حرام کرده و بعد به دستور الهی بایستی قسم را بشکنند در سوره ی تحریم، بیان شده است. اینکه ترک اولی بوده یا نبوده اصلاً بحث من نیست. بحث این است که لا اقل در این مورد، پیامبر مورد عتاب قرار گرفته اند (به بیان علامه طباطبائی) که چیزی را خلاف آنچه که باید انجام داده اند و بایستی اصلاح کنند. این چطور با «لا یسبقونه بالقول» می خواند؟ می شود که خداوند اول امر به گفتن چیزی کند و بعد رسولش را عتاب کند که چرا گفتی؟! با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در راستای تحریم خود برای سلوکی برتر، غیر از آن است که در امر دین و یا وظیفه ی خود امری را انتخاب کنند که در راستای حکم خدا نباشد. مثل کاری که حضرت یونس «علیه السلام» انجام دادند، در حالی که باید هیچ اقدامی نمی کردند تا در آن مورد حضرت حق تکلیفشان را روشن کند. موفق باشید